

Славейче

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 20 лева предплатени.
Одобренъ и препорѣчанъ отъ М-вото на народната просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година

Редактори: ГЕОРГИ КРЪНЗОВЪ, РАДКА СТАНИМИРОВА и ВАСИЛЪ СТОИЦЕВЪ

ГОДИНА ШЕСТА

БРОЙ 7
МАРТЪ 1942

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Владая, 45 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06

ВЕЛИКДЕНЬ

отъ Ст. Андрейчинъ

Мартъ месецъ е вратата на пролѣтѣта. Той отваря вратата, а Априлъ донася цвѣтѣта, зеленината и птичкитѣ отъ югъ.

Великденъ тази година е презъ Априлъ, когато сж цвѣнали вече първитѣ пролѣтни цвѣта, когато се усѣща топлия въздухъ и се чувствува идването на пролѣтѣта.

На Великденъ е възкръсналъ отъ смъртта Исусъ Христосъ който е донесълъ на хората най-хубавото нѣщо — любовта. Той е училъ да се обичатъ хората единъ други и да живѣятъ въ миръ. Затова за насъ, хората, Великденъ е най-голѣмиятъ празникъ. И тъй

се е случило, че се пада винаги презъ пролѣтѣта, когато природата се събужда за новъ животъ. Всичко е весело и хубаво, но за децата е най-весело и радостно. Тѣ сж забравили вече студа и пързалкитѣ, снѣжнитѣ топки и замѣрвания. Сега тичатъ и играятъ на слънце. Тѣ се чукатъ съ червени яйца за здраве, ходятъ на разходка, люлѣятъ се на люлки и сж весели и доволни. И трѣбва да бждатъ такива, защото Исусъ Христосъ е обичалъ децата повече отъ всички. Той е препорѣчвалъ и голѣмитѣ да бждатъ като тѣхъ: просто-сърдечни, кротки и добри.

Христосъ Възкресе!

ИСУСОВАТА МАЙКА

Въвъ жгълчето надъ кревата, отъ стария нашъ иконостаъ, Исусовата майка свята денемъ и ношемъ бди надъ насъ.

Тя ни дарява здраве, сила, смиреностъ, кротостъ, доброта отъ злото черно ни закрила — а въ зло потѣналъ е свѣта.

Най-чиста радостъ ний изпитваме, щомъ всѣка привечерь със гласъ шептиме Божята молитва предъ стария иконостаъ.

Димитъръ Пантелеевъ

Блажени миротворцитѣ, защото тѣ ще се нарекатъ Божии чеда.

Исусъ Христосъ

ОСТАВЕТЕ ДЕЦАТА ДА ДОЙДАТЪ ПРИ МЕНЕ

Исусъ Христосъ обичаше децата и ги събираше при себе си

НА СИЛА И СЪ ДОБРО

Народна приказка

Слънцето и студениятъ вѣгъръ се препирали веднажъ, кой отъ двамата е по-силенъ. Миналъ край тѣхъ пѣтникъ, облѣченъ съ дебелъ кожухъ. Вѣгъртъ казалъ на слънцето:

— Хайде да видимъ, кой ще свади кожуха на пѣтника.

И той почналъ да духа, колкото сила има. Но колкото по-силно духалъ, толкова пѣтникътъ по-добре се увивалъ

въ кожуха.

Вѣгъртъ се сърдѣлъ, духалъ, чупилъ клони, докато се уморилъ. Не можалъ да свади кожуха на пѣтника.

Дошелъ редътъ на слънцето. Показало се то презъ облацитѣ засмѣно и почнало да грѣе съ благодатнитѣ си лѣчи. Пѣтникътъ се стоплилъ и следъ малко съблѣкълъ самъ кожуха си.

ИСУСЪ

Рано, преди още слънце да изгрѣй, лекокрила птичка пѣсенъ ще запѣй. И тогазъ по пѣтя самъ Исусъ Христосъ ще премине мълкомъ гологлавъ и босъ.

Ще цѣлуе всѣко пролѣтно цвѣтче, съ даръ ще го обкичи — слънчево вѣнче. Божиятъ птички самъ ще призове, зърно ще имъ хвърли — пълни класове.

За нивята златни ще помоли дждъ, да расте, да крепне пролѣтната ржжъ.

Георги Хрусановъ

ВЕЛИКДЕНСКА РАДОСТЪ

Трик-филмъ на „Славейче“, рисунки отъ Сава Георгиевъ, стихове отъ Радка Станимирова

— Мама докато се върне ний яйцата да стѣкмимъ, радостна ще ни прегърне щомъ и въ туй я отмѣнимъ.

Бързай, Петьо, — реди Лалка, ти пѣкъ двора премѣти, нищо, че си още малъкъ, на работа привикни.

Мама нали съ трудъ безмѣренъ ни отгледа трима насъ? Бързай, чисто да завари, да почине поне днесъ.

На Великденъ наредени, съсъ усмихнати лица, чукатъ се съ яйца червени майка съ тритѣ си деца.

Христо Миндовъ

ЧУДНАТА ПОЛЯНА

Срѣдъ гората имаше една чудна поляна. Тамъ растѣха клонести дървета, цвѣтѣха цвѣта, имаше билки, пѣлзѣха бубулечки, идваха мечки, прехвъркваха пеперуди... Ношемъ ставаше тъмно и тихо. Свѣтулки запалваха малки фенери и летѣха изъ гората. Ку-

ма Лиса трѣгваше да лови птички. Бухалтъ съ голѣмитѣ жълти очи се обаждаше отъ клонитѣ:

— Хей-хе! Виждамъ ха! Виждамъ! Виждамъ!

Въ поляната имаше една колиба. Тамъ често идваше единъ поетъ. Той сѣдаше

предъ колибата, или пѣкъ лѣгаше въ тревата. По цѣлъ денъ гледаше синьото бездънно небе. Надъ главата му прехвъркваха пеперуди, пѣха птички. Поетътъ слушаше птичитѣ пѣсни и самъ си подсвиркваше съ косветѣ:

— Косче, тука ли си?

— Тукъ съмъ, тукъ съмъ, — отговаряше косътъ.

— Какъ си? Ела да те видя.

— Не мога. Имамъ си малки. Петъ косчета си имамъ. Како циганчета черни.

— Да ти сж честити. А какъ е госпожата?

— Отлично. Праца ти много здраве.

Или пѣкъ поетътъ хващаше нѣкоя калинка и се радваше на шареното ѣ костюмче. Взе-

маше въ ржка нѣкое шурче, а шурчето го гледаше съ синитѣ си очи и пѣеше. Сетне отиваше при стариятъ дждъ:

— Добъръ денъ, старо! — казваше поетътъ. — Какъ си.

— Живѣя, живѣя! — отговаряше дждътъ. — Имамъ си нове, внуци, правнуци. Цѣлата гора съмъ напълнилъ.

Поетътъ отиваше и при бѣлата трепетлика. Тя цѣла се разтрепваше отъ радостъ. Скарваше се нѣщо на Заю съ дългитѣ уши, а Заю се засрамваше и побѣгваше. Отиваше и при Ежко.

— Добъръ денъ, Ежко, какво правишъ?

— Добре съмъ. Чета баснитѣ на Езопа.

— Браво, браво! — казва-

ше поетътъ. А Ежко протягаше шия и почваше да се гали:

— Много те обичамъ, бе господине, много те обичамъ.

Тогазъ поетътъ влизаше въ своята колиба, сѣдаше и пишеше приказки за децата. За мечкитѣ, за бубулечкитѣ, за Ежко, за Коса, за цвѣтѣта. А когато се върнѣше въ града, даваше да се напечататъ малки шарени книжки. Децата ги четѣха и се радваха. Сетне пакъ дохождаше въ гората.

Така си течеше животътъ въ чудната поляна.

Ала веднѣжъ въ гората дойде единъ човѣкъ съ козя брада. Той носѣше презъ рамото си една пушка. Човѣкътъ съ козията брада се настани въ ко-